

podstaty podněcování ke konkrétnímu činu, jež jest v dohledné době vykonati, čehož tu však nebylo. V takovém vybízení šlo by již o nedokonané svádění k určitému trestnému činu podle § 9 tr. zák., oproti němuž pojem podněcování podle zákona na ochranu republiky má mnohem širší, výše výtčený obsah.

Zmateční stížnost obžalovaného Rudolfa R-a dovozuje částečně i ohledně podněcování k vojenským zločinům samostatně z jednotlivých odděleně posuzovaných výroků jejich smysl odchýlně od smyslu, jak jej zjistil nalézací soud, a jest tedy rovněž v těchto námitkách provedena proti zákonu. Týká se to hlavně výkladu výroku obžalovaného o tom, pro koho bude armáda bojovati, a dovozování slučitelnosti boje pro republiku a pro proletariát. Částečně právní námitky, zda lze podněcovati vojáky již popuzené, anebo zda je to možno nepravdivým tvrzením, sluší vyvrátiti poukazem na doslov zákona, jenž nijak nevymezuje ani předmět podněcování, ani prostředky k tomu použité, máje v pojmu podněcování na zřeteli účel, jehož chce pachatel docílit, a nebere při tom nijak v úvahu intensitu k tomu podle vlastností předmětu potřebnou, ani jakost prostředků k podněcování použitých. Mylně tedy zmateční stížnost uplatňuje tyto okolnosti jako pro posouzení pojmu podněcování rozhodné. Pokud jde o námitku, že nebyli přítomni ani vojáci ani nováčci, kteří by mohli býti k vojenským zločinům podněcováni, zmateční stížnost tvrdí skutečnost jednak nalézacím soudem nezjištěnou, jednak i stálou praxí nejvyššího soudu za nerozhodnou uznanou, jak bylo odůvodněno v rozhodnutí uveřejněném pod čís. 2877 sb. n. s. a j. Námitky zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa R-a, pokud se vztahují na podněcování k úkladům o republiku, jednak jen poukazují na vývody, jež uvedl prvý stěžovatel, jednak je opakuji, zejména jak již bylo shora uvedeno v příčině poukazu na nynější stanovisko strany k násilnému převratu. Tu stačí odkázati k hořejším vývodům, jimiž jest odůvodněno zamítnutí dotyčných vývodů prvního stěžovatele. Samostatným výkladem významu výroků obžalovaného R-a o cestě, již vyhnáním buržoasie ukázalo dělnictvo v Rusku ke zřízení třídní vlády proletariátu a k tomu, v jaké formě má býti boj proveden a významu slibu následovati ruského příkladu, zjišťuje zmateční stížnost nepřipustně a odchýlně od rozsudku nalézacího soudu smysl těchto výroků, jakoby se týkaly jen podněcování proti jedné skupině obyvatelstva. Tím však rovněž není po zákonu proveden důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Z největší části neprovedenou podle předpisu zákona, částečně pak bezdůvodnou zmateční stížnost obou obžalovaných slušelo proto zavrhnouti.

Čís. 3486.

K subjektivní skutkové podstatě podvodu se vyžaduje, by pachatel již při lstivém předstírání nebo jednání podle § 197 tr. zák. nebo při činech v §§ 199 a 201 tr. zák. uvedených, lstivému předstírání nebo jednání na roveň postavených, byl veden konečným úmyslem způsobiti někomu škodu na majetku nebo jiných právech, by jednal v předem pojatém úmyslu poškozovacím.

Spolupachatel podvodu musí si býti vědom toho, že druhý spolupachatel (ostatní spolupachatelé) jsou oním úmyslem vedeni, a musí jim při jejich lstivé činnosti pomáhati, jsa veden tímž úmyslem.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Zm I 82/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečným stížnostem obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 8. listopadu 1928, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., pokud čelily proti výrokům odsuzujícím stěžovatele pro podvody uvedené ve výroku rozsudečném pod čís. 1—11, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný v odsuzující části ohledně Antonína Š-a úplně, ohledně Františka J-y jen ohledně případů čís. 1—11 a ohledně obou stěžovatelů ve výroci o trestu a ve výroci s tím souvisejících. Jinak zmateční stížnost zamítl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Ke skutkové podstatě podvodu se po subjektivní stránce vyžaduje, by pachatel již při lstivém předstírání nebo jednání podle § 197 tr. zák. nebo při činech v §§ 199 a 201 tr. zák. uvedených, lstivému předstírání neb jednání na roveň postavených, byl veden konečným úmyslem způsobiti někomu škodu na majetku nebo jiných právech, by jednal v předem pojatém úmyslu poškozovacím. Pohnutka je lhostejná a není třeba — ač tomu tak obyčejně bývá — by pachatel byl veden úmyslem způsobením škody osobě třetí sobě nějaký zisk zaopatřiti. Spolupachatel při podvodu musí při své spolučinnosti u vědomém spolupůsobení s jiným býti veden rovněž úmyslem poškozovacím; on si musí býti vědom, že druhý spolupachatel nebo ostatní spolupachatelé jsou tímto úmyslem vedeni a musí jim, veden jsa tímž úmyslem, při jejich lstivé činnosti pomáhati. Výslovného dorozumění se, předchozí zvláštní úmluvy ke spolupachatelství netřeba, stačí k němu třeba nahodilé, avšak tímž úmyslem vedené vědomé spolupůsobení s ostatními spolupachateli; ovšem při podvodu pro složitost skutkové podstaty taková úmluva obyčejně činem předchází.

Čís. 3487.

Srážka automobilu s motocyklistou.

Zákaz větší rychlosti než 15 km v uzavřených místech nerozeznává mezi dny svátečními a všedními, mezi čilejší a slabší frekvencí na ulici. Při kromobyčejné živosti pouličního ruchu nebo při velkém nahromadění se lidu jest nepřipustnou již rychlost větší 6 km.

K otázce příčinné souvislosti podle §§ 134, 335 tr. zák.

Okolnost, že poraněný odmítl amputaci k záchraně života nutnou, nepřerušuje příčinnou souvislost mezi zaviněním pachatelovým a smrtí poraněného.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Zm II 62/29.)